

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม
เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕ [เช้า]

อย่าหวังความสุขในภพใด

เราเป็นลูกชาวพุทธ พี่น้องทั้งหลายกรุณาทราบโดยทั่วถึงกันนะ เราเป็นลูกชาวพุทธ ผิดกับลูกสัตว์ ลูกเสือ ลูกเป็ด ลูกผีอยู่มากทีเดียว ลูกสัตว์ไม่รู้จักดี ชั่ว ผิด ถูก ประการใด ลูกเป็ดลูกผีหาแต่เศษแต่เลย หาแต่กินปลิ้นปล้อนหลอกลวง เขาเรียกลูกเป็ดลูกผี ลูกชาวพุทธรู้จักการก้าวเดิน การพัก การหยุด การผ่อนเครื่องตามเหตุการณ์ที่เห็นว่าควรหรือไม่ประการใด นี่เรียกว่าลูกชาวพุทธ มีเหตุผลติดแนบตัวเสมอ ท่านเรียกว่าลูกชาวพุทธ พระพุทธเจ้าเป็นผู้ทรงรอบคอบทั่วแดนโลกธาตุ แนะนำสั่งสอนสัตว์โลกให้ได้รับความร่มเย็นทั่วถึงกัน

เราเป็นลูกชาวพุทธ เฉพาะอย่างยิ่งวันเวลาหนึ่ง ๆ หรืออาทิตย์หนึ่ง ๆ ควรจะมีเวลาว่างสำหรับตน เพื่อชวนชวยหาศีลหาธรรมเข้าสู่จิตใจ ซึ่งเดือดร้อนมาก เรียกร้องหาความช่วยเหลือจากเจ้าของอยู่ตลอดเวลา คว้ามานันใดก็มีแต่ยาพิษยาภัย เผาจิตใจของเราให้เดือดร้อนจากความดิ้นรนกระวนกระวาย หาเหตุหาผลหาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ นั่นแหละ มนุษย์เราจึงเดือดร้อนกันทั่วโลกดินแดน ท่านทั้งหลายดูโลกก็ดูแบบเรา เรา กับเขาดูแบบเดียวกัน แต่เราไม่เคยดูเราด้วยศีลด้วยธรรมเลย จึงหาที่ยับยั้งตั้งตัวไม่ได้

เพราะฉะนั้น จึงควรให้มีการยับยั้งชั่งตัว มีการพิจารณา มีการพักผ่อน หย่อนจิตใจของเราซึ่งติดดินทั้งวันทั้งคืนให้พักสงบในศีลธรรม มีศีลธรรมเท่านั้นที่จะพักเครื่องของจิตใจที่ติดดินตลอดเวลาจากกิเลสที่บังคับเครื่องด้วย ติดเครื่องแล้ว บังคับเครื่องให้หมุนตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ ไม่มีเวลาดับเครื่อง ขณะที่ดับเครื่องก็คือเวลาหลับเท่านั้น ถ้าไม่มีการหลับเลยมนุษย์เรานี้ตายง่ายมากทีเดียว นี่ขอให้นำธรรมเข้ามาดับเครื่องบ้างนะ โลกนี้วันที่จะร้อนขึ้นไปทุกวัน ๆ ฟังเสียงธรรมข้อนี้ให้ดี เราอย่าดีต่อย่ำดินจนเกินเหตุเกินผล จะถูกไฟเผาไปเรื่อย ๆ ทั้งเขาทั้งเราทั่วโลกดินแดน เพราะกิเลสแสดงออกตรงไหนก็เหมือนไฟแสดงเปลวออกตรงนั้น เผาไหม้ไปเรื่อย ๆ

ไม่ได้เหมือนกับน้ำดับไฟ น้ำนี้สาดไปตรงไหนไฟร้อน ๆ แสดงเปลวเต็มที่เต็มฐานจะสงบเปลวลงทันที ความร่มเย็นจะค่อยคืบคลานเข้ามา อันนี้จิตใจของเรามันร้อนทั้งวันทั้งคืน เพราะกิเลสหลุดลากให้ไป ไม่มีเวลาพักผ่อนหย่อนตัว และไม่เห็นโทษของความดิ้นรนแห่งตัวเองเลย นี่พูดให้ฟังทุกคน เพราะกิเลสตัวนี้เป็นอย่างนี้ในหัวใจของสัตว์ทุกคน แต่ไม่มีใครเหลือบมองว่ามันเป็นพิษเป็นภัยหรือเป็นคุณประการใดบ้าง

มีแต่เดินไปด้วยความดีนรกจะวนกระวายไปตามกิเลสโดยถ่ายเดียวเท่านั้น โลกจึงมีความเดือดร้อนมากทีเดียว

คำว่า โลกเจริญ คือสิ่งที่พึงปรารถนาของเรานั้นแหละเจริญ ว่าโลกเจริญ ๆ ก็คือว่า ใครเจริญคนนั้นมีความสุข บ้านไหนเจริญบ้านนั้นมีความสุข นี่ว่าโลกเจริญก็ต้องหมายถึงโลกนี้มีความสุข แต่ตรงกันข้ามโลกนี้เจริญด้วยไฟด้วยไฟ เพราะอำนาจของกิเลสเผาผลาญจิตใจให้เดือดร้อนตลอดเวลา เนื่องจากไม่มีธรรมคือน้ำดับไฟ ให้มีการยับยั้งชั่งตัว พักผ่อนหย่อนจิตใจเข้าสู่ศีลสู่ธรรม ซึ่งเป็นการพักเครื่องบ้างเป็นเวล่ำเวลาประจำวันหรืออาทิตย์ วันพระหนึ่งๆ ควรจะได้สะอาดแสวงหาคุณงามความดีเข้าสู่ใจความดีนี้เลิศเลอมาแต่กาลไหนๆ ไม่เคยครีเคยล้ำสมัยจากความดีที่มีประจำตัวเอง

แต่ความชั่วมันก็ไม่เคยครี เพราะโลกทั้งหลายยอมรับนับถือ ติดดินไปตามมันตลอดเวลา เพราะฉะนั้นโลกเวลานี้จึงรุนแรงด้วยอำนาจแห่งไฟ คือความโลภ ราคะ ตัณหา พาสัตว์ทั้งหลายติดดิน หาวัน คีน ปี เดือนไม่ได้เลย เกิดมาจนกระทั่งถึงวันตายหาสาระจิตใจแม้ชนิดหนึ่งพอจะได้ฝากเป็นฝากตายบ้างไม่มี ทั้งๆ ที่ติดดินมาตั้งแต่วันเกิด วันหนึ่งๆ โตขึ้นมาแล้วก็ตั้งแต่นั้นจนกระทั่งหลับ หาความสงบเย็นใจไม่ได้เลย มีแต่กิเลสเอาไฟจ่อเข้าไป ให้ติดให้ดินกับสิ่งนั้นสิ่งนี้ โดยสำคัญว่าอันนั้นอันนี้ดี ความดีเหล่านี้ดีไปด้วยความหลงของกิเลส ไม่ใช่ดีโดยแท้ จึงต้องได้ระวังเอาธรรมเข้าไปจับ

ถ้าไม่มีธรรมจับแล้วโลกนี้กว้างขนาดไหน ก็คือหม้อน้ำร้อนที่เต็มไปด้วยปลาที่ถูกโยนลงต้มในหม้อน้ำร้อนนั้นแหละ พิจารณาซิ มีมากมีน้อยเพียงไรก็เหมือนปลาที่ถูกโยนลงใส่หม้อน้ำร้อน น้ำเดือดพล่าน ๆ เป็นยังไงปลาเป็นสุخไหม เปื่อยไปเลยปลานั้น นี่จิตใจของเราที่ถูกกิเลสต้มตุ๋นตลอดเวลา เดือดพล่านอยู่ทั่วกันทั้งโลก ที่นั่นมันเจริญที่ไหนละ พิจารณาซิ ปลาอยู่ในกระทะที่เขาทอดหรือเขาดมมันนั้นนะ จนกระทั่งเปื่อยเต็มหม้ออยู่นั้น ปลาตัวไหนเจริญ ลองถามหาปลาตัวที่ถูกต้มอยู่ในหม้อน้ำร้อนใหญ่ ๆ นั้นดูซิ มีตัวไหนบ้างที่เป็นความเจริญ

โลกอันนี้ก็เหมือนกัน ถ้าไม่มีธรรมเป็นเครื่องยับยั้งไว้บ้างแล้ว จะเป็นเหมือนปลาที่ถูกต้มในหม้อน้ำร้อนหม้อใหญ่ ๆ หม้อนี้หม้อวิญญูทุกซ์ หม้อวิญญูจักรของสัตว์ผู้ลุ่มหลง ไม่มองดูบรรพตธรรมซึ่งเป็นความพอเหมาะพอดี หรือจะพอเล็ดลอดออกจากความทุกข์ได้บ้างตามความสนใจของผู้แสวงหาธรรม ถ้ามีธรรมอย่างนี้แล้วก็จะเล็ดลอดออกได้ในหม้อน้ำร้อนใหญ่ ๆ นั้นแหละ ตัวตก ๆ ไป เราแฉลบออกมาหลุดจากหม้อไปได้ พันภัย นี่ผู้มีศีลมีธรรมเท่ากับปลาที่หลุดจากมือแล้ว ตกลงไปหม้อน้ำ

ร้อน แผลบออกจากปากหม้อน้ำร้อน ผ่านไปได้ด้วยความปลอดภัย นอกนั้นถูกต้มอยู่ในหม้อเสียนจนไม่มีอะไรเหลือ

นี่ละโลกเป็นอย่างนี้ ท่านทั้งหลายอย่าตื่น ไม่มีผู้ใดที่จะรอบคอบขอบชิตยิ่งกว่า ศาสดาองค์เอกของเรา พระพุทธเจ้าคือศาสดาองค์เอกของเรา พร้อมมูลมาตั้งแต่การบำเพ็ญพระบารมีที่เรียกว่า เป็นต้นเหตุ บำเพ็ญมาโดยถูกต้องแม่นยำ ผลปรากฏเป็นลำดับลำดับ จนกระทั่งถึงก้าวขึ้นสู่ความเต็มภูมิคือได้เป็นศาสดาของโลก รอบคอบขอบชิต นำสัตว์ทั้งหลายให้หลุดพ้นจากทุกข์มาเป็นจำนวนมากมาย เพราะอำนาจแห่งธรรมของพระพุทธเจ้า เราให้แยกมานับตัวของเรา มาแยกตัวของเราบ้างว่า ในสัตว์ทั้งหลายที่หลุดพ้นจากทุกข์ไป เพราะอำนาจแห่งการฟังเสียงธรรมของพระพุทธเจ้านั้นมีกี่ราย มีกี่ตัว

เราพอจะนับเข้าหนึ่งรายได้ไหม ของสัตว์ผู้ที่เล็ดลอดหรือบรรเทาทุกข์ออกไป ถึงขั้นความพ้นทุกข์นั้นมีใครบ้าง เรามีส่วนบ้างไหม ให้ถามตัวของเรา คำว่าเรามีส่วนบ้างไหมนั้นหมายถึงว่า เราได้ระลึกถึงผิด ถูก ดี ชั่ว บาป บุญ คุณ โทษประการใดบ้าง หรือไม่ หรือมีตั้งแต่ความทะเยอทะยานเต็มหัวใจทั้งวันทั้งคืน นี่คือพวกจะจมอยู่ในหม้อน้ำร้อนตลอดไป และจมอยู่แล้วก็จม ที่จะจมตลอดไปก็มี ให้นำมาชั่ง นำมาคัด เลือกตัวของเรา พอมีทางเล็ดลอดหรือบรรเทาทุกข์ไปบ้างก็ยังดี ยิ่งกว่าปลาทั้งหลายที่ถูกต้มในหม้อน้ำร้อนทั้งหมดนั้นเป็นไหน ๆ ขอให้พากันคิด

หลวงตาสงสารจริง ๆ การสอนพี่น้องทั้งหลายในชีวิตนี้ หลวงตาสอนด้วยความเมตตาสงสารสุดส่วน หลวงตาไม่มีอะไรในแดนโลกธาตุนี้ เปิดหัวอกให้พี่น้องทั้งฟังเสีย เรานั่งอยู่ในท่ามกลางโลกธาตุที่เต็มไปด้วยวัตถุทุกสิ่งทุกอย่าง ท้องฟ้ามหาสมุทร รวมกันแล้วเรียกว่าโลกธาตุ แน่นหนาไปด้วยสิ่งต่างๆ ไม่มีบกบังในโลกธาตุนี้เลย นี่คือโลกธาตุ แต่ใจที่ได้ประพฤติปฏิบัติธรรมตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ซึ่งทรงหลุดพ้นไปโดยสมบูรณ์แล้ว นำธรรมนั้นมาปฏิบัติ กำจัดสิ่งที่มีตมัวทั้งหลายออกจากจิตใจค่อยสว่างขึ้นมา สว่างขึ้นมา เพราะอำนาจแห่งการปฏิบัติธรรมไม่หยุดหย่อน ดำเนินอยู่ตลอด ทุกข์ก็ทำ สุขก็ทำ ทุกข์มากทุกข์น้อยบิบบินเพื่อความพ้นทุกข์ตลอดมา

จนกระทั่งถึงวาระสุดท้าย สิ่งที่เราไม่เคยคาดเคยคิดว่าจะได้รู้ได้เห็น จะได้เป็นเจ้าของก็ได้ปรากฏขึ้นเต็มหัวใจทุกอย่าง จิตใจที่นิ่งอยู่ในท่ามกลางแดนโลกธาตุเวลานี้ มันว่างไปหมดนะ แผ่นดินแผ่นหญ้าจะหนาแน่นขนาดไหน คนอย่าว่ามันจะเต็มศาลานี้เลย เต็มโลกธาตุ แต่จิตใจนี้ทะลุว่างไปหมด ไม่มีอะไรมากวนใจให้พอได้เกาบ้าง เหมือนหมาขี้เรื้อน หรือหมามันเกาบ้าง มันคันบ้าง ซึ่งเป็นการรบกวนให้หมาได้เกา ไม่นอนโดยสะดวกนั้นก็ไม่มีในใจ

ไม่มีอะไรมากจนใจ ไม่ว่าจะวันว่าคืนก็มีแต่มืดกับแจ่มเท่านั้นที่เป็นมาตั้งกัปตั้ง
 กัลป์ ส่วนความทุกข์ความเดือดร้อนที่มีอยู่ในหัวใจ เพราะอำนาจของกิเลสสร้างขึ้นมา
 เผลอเราเอง ได้ถูกสังหารไปด้วยอรรถด้วยธรรมของพระพุทธเจ้าที่เรียกว่า น้ำดับไฟ ลง
 อย่างเรียบราบไม่มีอะไรเหลือ ความมืดบอดทั้งหลายกระจ่างขึ้นมาในหัวใจดวงนั้น โดย
 ที่ไม่เคยคาดเคยคิด แต่เวลามาเจอเข้าอย่างจัง ๆ แล้วหายสงสัยทันที กราบไหว้พระ
 พุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์อย่างราบ เพราะอำนาจแห่งคุณของท่านมาครอบงำห้อมเรา
 ให้ได้รับความสุขความเจริญ

วันหนึ่งคืนหนึ่งอยู่กับมืดกับแจ่มไปเท่านั้นเอง ให้ท่านทั้งหลายฟังให้ดีธรรม
 เหล่านี้ แล้วท่านทั้งหลายมองมาหาหลวงตาที่กำลังเทศน์อยู่เวลานี้ด้วยนะ มองดูอย่าง
 จัง ๆ หลวงตาทองคี่นี่เป็นผู้ที่ตั้งหน้าตั้งตามาโกหกหลอกลวงพี่น้องทั้งหลายแทนธรรม
 ของพระพุทธเจ้า ซึ่งพระองค์หรือชนสัตว์พ้นจากทุกข์ แต่หลวงตาบักกลับนำเอาธรรม
 ของพระพุทธเจ้า มาฉุดลากพี่น้องทั้งหลายให้จมลงในกองทุกข์ด้วยความหลอกลวง
 อย่างนี้เป็นไปได้ไหม ขอให้ท่านทั้งหลายดูให้ดีฟังให้ดี หลวงตาปฏิบัติมาเอาชีวิตเข้า
 แลกทุกสิ่งทุกอย่าง

ในชีวิตนี้เป็นชีวิตที่หนักมากที่สุดหัวใจของหลวงตาบัว ที่พืดเหวี่ยงกับกิเลส
 ซึ่งเป็นตัวมหากัณฑ์ จนกระทั่งได้ม้วนเสื่อลงไปด้วยอำนาจแห่งธรรมของพระพุทธเจ้า
 ประกาศก้องขึ้นมาในหัวใจตนเอง โดยไม่ต้องไปถามใครว่าสิ้นแล้วจากทุกข์ที่เกิดตาย
 แยกแวกกองทุกข์มาตั้งกัปตั้งกัลป์นับไม่ได้ มาสิ้นสุดยุติลงแล้วในวันและขณะนี้เอง
 กราบพระพุทธเจ้าอย่างราบ เป็นยังไรธรรมพระพุทธเจ้าหลอกลวงโลกใหม่ นี่ความเป็น
 ในหัวใจเป็นมาตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งบัดนี้

ไม่มีคำว่า อนิจจัง ทุกข์ อนตตา เข้าไปเกี่ยวข้องเลย แล้วธรรมประเภทนี้หรือที่
 โกหกตัวเองด้วย แล้วก็มาโกหกพี่น้องชาวพุทธของเราทั้งหลายด้วย ซึ่งเวลานี้ก็กำลังนำ
 พี่น้องทั้งหลาย ให้หลุดพ้นจากความทุกข์ ความทรมาณระหว่างที่มนุษย์เราอยู่ร่วมกัน
 จดเป็นขอบเป็นเขตว่า ชาตินี้ของไทยของเรา นี่กำลังรื้อฟื้น อัฐชาติไทยของเราด้วยอาศัย
 หลักธรรมของพระพุทธเจ้า คือความอดทนสำหรับพยายาม ความรักชาติของตน เช่นเดียวกับ
 สัตว์ตัวใดก็ตาม เขาก็รักชาติเขา รักพรรครักพวกของเขา มนุษย์เราก็รักพรรครักพวก
 รักชาติของตน นี่เราก็เป็นชาติไทย ต่างคนต่างรักชาติไทยของตน ๆ

หลวงตาบัวก็เกิดอยู่ในท่ามกลางแห่งชาติไทย มีความเมตตาสงสารเกี่ยวโยงไป
 หมดทั้งชาติเป็นอย่างน้อย จึงได้อุตสาหะพยายามตะเกียกตะกายเพื่อช่วยชาติบ้านเมือง
 จนกระทั่งถึงบางครั้งนอนไม่หลับ มันเหน็ดมันเหนื่อยมาก เพราะความฉุดความลาก
 ไปที่นั่นไปที่นี่ ทั้งแนะนำสั่งสอนและหาอุบายต่าง ๆ ที่จะช่วยเหลือพี่น้องทั้งหลาย

ประการใด พยายามตลอดมาจนกระทั่งบัดนี้ หลวงตาทนมาก ถ้าพูดถึงเรื่องหนัก แต่สิ่งที่ไม่หนักคือความหวังที่จะอุ้มชาติไทยของเราให้พ้นจากหล่มลึก อย่างน้อยขอให้พอทรงตัวได้ จากการช่วยชาติของพี่น้องทั้งหลาย โดยมีหลวงตาบวเป็นผู้นำ

สรุปความมาแล้วนี้ ธรรมที่นำมาทุ่มลงเพื่อชาติไทยของเรา เพื่อจะอุ้มชาติไทยของเราให้ขึ้นจากหล่มลึกนี้เป็นธรรม หรือเป็นความพยายามที่จะจุดลากพี่น้องทั้งหลายให้หลงสู่ความลุ่มจมเหอ ให้ถลाम ดูด้วยและมองหน้ามาทางนี้ด้วย มาหาหลวงตาบว หลวงตาบวไม่เคยสะทกสะท้าน เพราะจิตใจนี้เข้าไปหมดครอบโลกธาตุหมดแล้ว จะมากล้ามากลัวกับสิ่งใด จะมาขยะเขยงกับสิ่งใด จะมาถือสูงถือต่ำกับสิ่งใด เพราะสิ่งเหล่านี้เป็นวัฏจักร อยากรู้ที่ต่ำกว่าธรรมที่เป็นโลกุตระธรรม คือธรรมเหนือโลกอยู่อย่างเต็ม สัตเต็มส่วนแล้ว นี้ละที่นำมาสอนพี่น้องทั้งหลาย

การสอนจึงสอนตามหลักความจริง ไม่มีว่าเกรงว่ากลัว ว่ากลัวว่าหาญ ต่อสิ่งใดว่าจะมาเป็นภัยต่อการแสดงออกของเรา ที่แสดงออกนั้นผิดไป เราไม่มีการแสดงออกที่ผิดไป เพราะเราปฏิบัติมาก็ปฏิบัติมาด้วยความถูกต้อง ด้วยการพิจารณาเต็ม สัตเต็มส่วนตามสายทางของพระพุทธเจ้า ผลได้เป็นที่พึงพอใจมาเป็นลำดับ เมื่อถึงขั้นพอใจเต็มเหนียวแล้ว จึงได้นำพี่น้องทั้งหลายเต็มเม็ดเต็มหน่วย เมื่อพี่น้องทั้งหลายก็เป็นชาวพุทธ หลวงตาก็เป็นลูกศิษย์ตถาคต เป็นลูกชาวพุทธเหมือนกัน ต่างคนต่างมีความรักชาติตัวเองแล้ว ขอให้คำสอนของพระพุทธเจ้า

เฉพาะอย่างยิ่งที่หลวงตากำลังนำมาสอนอยู่เวลานี้ ขอให้ใช้ความพิจารณาอย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัวจนเกินเหตุเกินผล ตื่นตามาเข้าจะหลับจะนอนขอให้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ซึ่งเป็นธรรมอันเลิศเลอในโลกนี้ ไม่มีสิ่งใดเสมอเหมือน แล้วกราบไหว้เสียก่อน แล้วค่อยไปทำหน้าที่การงาน กลับมาถึงกาลเวลาที่จะหลับจะนอน ให้กราบพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ซึ่งเป็นองค์ธรรมอันเลิศเลอเหนือหัวใจสัตว์โลกและหัวใจเราเสียก่อน แล้วค่อยหลับค่อยนอน หรือจะนั่งภาวนา นี้เป็นความเหมาะสมมาก ก็คือกราบพระเสร็จแล้ว ให้นั่งทำความสงบใจ เพราะใจนี้มันดีดมันดีนตลอดเวลา

เจ้าของลัมนอนลง ใจไม่นอน เจ้าของลัมนอนเหมือนซุงทั้งท่อน อยู่บนเสื่อบนหมอน แต่จิตใจที่ถูกกิเลสมันผลึกมันไสนั้นดีดดีนอยู่ภายในตัวตลอดเวลา ไม่ได้เป็นขอนซุงนะ ไม่อยู่เฉยๆ ขอนซุงอยู่เฉย ๆ แต่จิตใจถูกเตะ ถูกถีบ ถูกยัน ให้ดีดให้ดีนไปด้วยความทุกข์ ความทรมานตลอดมา จึงขอให้นำธรรมะมายับยั้ง การเตะ การถีบ การยันของกิเลสด้วยความคิดปรุงต่าง ๆ อย่าให้มันคิดมากจนเกินไป ถึงเวลาที่สงบใจนั่งภาวนา

ขอให้ท่านทั้งหลายนั่งภาวนาสงบใจ ระลึกถึงพุทโธ ธัมโม หรือสังโฆ บทใดก็ได้ ในธรรมทั้งหลายที่เราเห็นว่าชอบต่อจริตนิสัยของเรา แล้วนี่มาเป็นคำบริกรรม มีสติ กำกับอยู่กับบทธรรม เช่นพุทโธ ๆ มีสติจดจ่อติดแน่นกันอยู่นั้น ใจเราจะมี ความสงบ เย็นลงมา จะพักเครื่องจากความหมุ่นของกิเลสที่พาคิดพาปรุงไม่หยุดยั้งนั้น ลงได้ โดยลำดับ ใจเราเมื่อก้าวเข้าสู่ความสงบ เพราะกิเลสไม่รบกวนมากแล้วจะสบาย เพียงเท่านี้เราก็เห็นคุณค่าแห่งธรรมของพระพุทธเจ้าในหัวใจของเรา จากการภาวนาทำความสงบของเราเอง เอาแค่นี้เสียก่อน อย่าปล่อยนะพี่น้องทั้งหลาย

เราสงสารมากขนาดนั้น เวลานั้นมันไม่มีหลักมีเกณฑ์ ใครอยู่แห่งหนตำบลใด ครอบแดนโลกธาตุ มีแต่ถูกกิเลสถลุง ความโลภตึงไป ลากไป ความโกรธ ความเคียดแค้น ความจะให้ได้สมใจลากไป ราคะตัณหาความติดความตึง กินไม่พอ กินไม่อิ่ม ในหญิงในชาย ในวัตถุต่าง ๆ ที่ตนรักตนชอบ ไม่มีเมืองพอ เหล่านี้มันรุนแรงมากในใจของเรา และสิ่งเหล่านี้แล มันพัดผันหัวใจเรา ให้เดือดร้อนวุ่นวายอยู่ทุกหย่อมหญ้า คืออันนี้เอง สิ่งเหล่านี้ยอมรบกวนว่ามีอยู่ในโลก ใครยังแก้ไม่ได้ มันก็ต้องได้หมุ่นอยู่นั้น แต่ขอให้มึธรรมมายับยั้งเป็นการดีมากที่สุดทีเดียวนะ

ถ้าปล่อยให้กิเลสเหล่านี้ถลุงใจ ตืดตึง ความโลภลากไป ความโกรธลากไป ราคะตัณหาลากไปตลอดเวลา คนเราจะหาความสุขไม่ได้ ถ้าว่าอยากตาย ตายไปแล้วจะมีความสุข มันก็ทุกข์แบบเดียวกันกับหัวใจที่มีกิเลสซึ่งเคยถูกบีบบังคับอยู่เวลานี้ ในภพหน้าก็แบบเดียวกัน เราอย่าหวังเอาความสุขในภพใด นอกจากการฝึกกรรมาจรใจของเราให้ได้ในภพนี้ชาตินี้ เดือนนี้ ปีนี้ วันนี้ ในตัวของเรานี้เท่านั้น เราจะเห็นความสุขเป็นที่พึงหวังเป็นลำดับลำดับไป จากการบังคับจิตใจให้เข้าสู่ความสงบบ้างเป็นประจำวัน วันหนึ่งควรจะให้ได้ด้วยกันทุกคน เราเป็นลูกชาวพุทธ

ไม่มีใครที่จะรักตัวยิ่งกว่าสัตว์ทั้งหลาย นตฺถิ อตฺตสมฺม เปมฺิ รักอื่นใดเสมอด้วยการรักตัวเองนี้ไม่มี ฟังซิ เราจะว่าเรารักผัวรักเมีย รักลูกรักเต้าก็ตาม การรักเราเป็นอันดับหนึ่งอยู่แล้ว เป็นพื้นฐานแล้ว มันจึงกระจายออกไปรักนั้นรักนี้ นี่คำว่ารักเราจึงเป็นของสำคัญ จึงขอให้นำธรรมเข้าไปกำกับกับคำว่ารักเขารักเราด้วยการบำเพ็ญธรรม พุทโธ ธัมโม สังโฆ ขอให้ตั้งใจบ้างเถอะ วันหนึ่งนะ ไม่ได้มาก ได้น้อยก็ยิ่งดี แต่เราคิดถึงอารมณ์ที่เราต้องการดีหรือชั่วไม่คำนึง นั้นจนกลายเป็นคำบริกรรมแทนพุทโธ ธัมโม สังโฆ เราสู้ใหม่

เราระลึกถึงสิ่งใด ไม่ว่าจะวัตถุสิ่งของ เงินทอง หรือเรื่องหญิง เรื่องชาย เราระลึกถึงใคร มีความปฏิบัติยินดีต่อใคร เราจะนำอารมณ์ของสิ่งเหล่านั้น ของบุคคลนั้นเข้ามากำกับใจอยู่โดยหลักธรรมชาติ แทนพุทโธไปเลย นี่มีเต็มโลกเต็มสงสารนะ แต่พุทโธ

ที่จะติดแนบกับใจนี้ไม่ค่อยเห็นมีกัน เรื่องสัญญาอารมณ์ที่เป็นพินเป็นไฟมาติดแนบเป็นคำบริกรรมแทนพุทโธ ธัมโม สังโฆ นี่เคลื่อนแผ่นดิน ๆ เพราะฉะนั้นโลกจึงได้คำบริกรรมที่เป็นพินเป็นไฟนี้เผาไหม้ตลอดเวลา หากความสุขไม่มีเลย ไม่มีกฎเกณฑ์ เกิดก็เกิดมาอย่างนั้นแหละ ตายแล้วเราจะไปไหน เราก็หาความแน่นอนในตัวเราไม่ได้อีก

แล้วการกระทำของเรา ต้องส่อไปถึงความไม่แน่นอนหรือความเดือดร้อนวุ่นวายในวันกาลเวลาและภพชาติต่อไปอีกด้วย เพราะเราไม่ได้ทำของดีของดีเอาไว้พอเป็นที่ตายใจของเรา มีตั้งแต่ของนรกจกเปรตเท่านั้นที่จะเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้เรา เราอยู่นี้มันก็ร้อน ตายไปแล้วจะเอาความเย็นมาจากไหนจากสิ่งที่เป็นภัยนี้ หาไม่เจอเลย สุดท้ายเกิดมาก็เร็ว ๆ ร้อน ๆ ความดีความดีจะมีแก่ใจก็ไม่มีเลย ส่วนความชั่วนั้นเต็มหัวอก ๆ ความชั่วกับความทุกข์เต็มหัวใจด้วยกัน เราจะไปอยู่โลกไหน ถึงจะมีความสุข ความเจริญ

เมื่อไปโลกไหนก็ถูกไฟเผาตลอด เอา ออกจากพื้นนี้ เช่นอย่างศาลานี้ นะ อยู่ใต้ถุนศาลานี้ไฟเผาเราร้อน เอายกขึ้นไปบนศาลาให้ไฟเผาตามไปเรื่อย ขึ้นไปบนหลังคาก็เอาไฟเผาคนคนนั้นตามไป บนฟ้าบนอากาศ ไฟเผาตามไป เรามีความสุขที่จุดไหนพิจารณาสิ ภพนี้ภพหน้าภพไหนก็เหมือนอย่างที่เราย้ายจากใต้ถุนศาลา ขึ้นไปบนศาลา ขึ้นไปหลังศาลา ขึ้นไปบนฟ้าอากาศด้วยพินด้วยไฟที่เผาไหม้เราไปตลอดนั้นแล ไม่ได้มีผิดกันอะไรเลย คนที่หาความสุขไม่ได้ คือสร้างแต่บาปแต่กรรม เพราะเป็นคนประเภทนี้แหละ ประเภทที่อยู่ใต้ถุนศาลาก็ร้อน ขึ้นไปบนศาลาก็ร้อน บนหลังศาลาก็ร้อน บนฟ้าอากาศก็ร้อน เพราะเรื่องของบาปของกรรมนั้นแหละ มันไม่มีสูงมีต่ำ มันอยู่ที่จิตใจของสัตว์ผู้ทำ ใครเป็นคนทำ คนนั้นเป็นผู้รับเคราะห์รับบาปกรรม

บุญก็เหมือนกัน คนสร้างคุณงามความดีแล้วอยู่ไหนสบาย ๆ ได้ที่พึ่งมากน้อยจากบุญกุศลที่ตนสร้างมาตามกำลังความสามารถของตนก็เป็นความอบอุ่นตลอดไป ๆ จนกระทั่งสร้างให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยในหัวใจดวงนี้แล้ว อยู่โลกไหนก็ไม่มี ความหมาย เพราะความหมายเต็มหัวใจเราอยู่แล้ว ไปหาความหมายจากอะไรอีกล่ะ นี่ละพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านเป็นผู้มีความหมายเต็มตัว อยู่ไหนท่านสะดวกสบายไปหมด ให้นำธรรมท่านมาสอนเรา พอได้พักผ่อนหย่อนใจบ้างนะวันหนึ่ง ๆ พิน้องทั้งหลายอย่าพากันตื่นจนเกินไป

หลวงตาสดสังเวช คนทั้งโลกมันเป็นคลังของกิเลสด้วยกัน เมื่อพุดออกไปนี้จะถูกโจมตีหาว่าพุดดูพุดดำ พุดกระแทกแตกตื่น พุดหยาบพุดโลน ว่าไปอย่างนั้น นี่คือภาษาของธรรมฉุดลากสัตว์โลกที่จมอยู่ในกองทุกข์ทั้งหลายขึ้นไปจากกองทุกข์ ถ้าการจุดนี้เป็นความผิดแล้ว สัตว์โลกทั้งหลายก็แน่ใจได้ว่า ไม่มีใครสนใจจะหลุดพ้นไปตาม

ความฉลาดของธรรมพระพุทเจ้าเลย จะจมไปด้วยกันทั้งหมด พวกเราจะสมัครทางด้านไหน จะสมัครทางด้านไหนให้ธรรมพระพุทเจ้าฉลาดขึ้นไป หรือสมัครไปว่าพระพุทเจ้าดุด่า พวกเราไม่มีใครดุด่ากัน เพราะมันจมไปด้วยกัน ไฟเผาไปด้วยกันแล้วไปสายนี้แหละเรา แล้วก็เข้าหม้อใหญ่ให้ไฟนรกเผาตามเดิมเท่านั้นเอง

ฝากธรรมข้อนี้ไว้ให้พี่น้องทั้งหลายนำไปคิดไปอ่านด้วยดีนะ เราสงสารจริง ๆ เราสอนโลกในชาติปัจจุบันนี้ เรียกว่าสอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย สอนเต็มหัวใจ ไม่มีคำว่าสะทกสะท้าน และไม่สงสัยในธรรมที่มาสอนนี้เลยว่าจะผิดไป เราแนมาตั้งแต่การปฏิบัติของเราโดยลำดับลำดับ ถูกต้องมาเรื่อย ๆ ผลได้เป็นที่พึงพอใจ จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งผลทั้งหลาย พอแล้วไม่ต้องทำอะไรอีกแล้ว สมบูรณ์แบบแล้ว จึงนำธรรมะเหล่านี้มาสอนพี่น้องทั้งหลาย ควรจะคิดบ้างนะพี่น้องทั้งหลาย อย่างน้อยควรจะคิดบ้าง อย่าให้มีแต่หลวงตาพูดว้อ ๆ อยู่คนเดียว เหมือนหลวงตานี้หิวโหย กระทบกระวายเดือดร้อนแต่ผู้เดียว ความจริงแล้วหลวงตาไม่มีอะไรเดือดร้อน มีแต่เรื่องธาตุเรื่องขันธ กินอยู่ปวยไปวันหนึ่ง ๆ

พอถึงวันนั้นแล้ว มันไปไม่รอดทั้งปี่วะเลยเท่านั้นเอง มีเท่านั้น อย่างอื่นเราไม่มีในหัวใจเรา ความทุกข์ที่กิเลสบีบบี้สไฟอยู่นี้เต็มโลกธาตุ หัวใจเราไม่มี ตั้งแต่วันที่กิเลสซึ่งเป็นตัวสร้างกองทุกข์ขึ้นมาเผาเรา ได้ขาดสะบั้นลงไปจากหัวใจด้วยอำนาจแห่งธรรมของพระพุทเจ้าเท่านั้น ตั้งแต่บัดนั้นมาเรียกว่า เลิกกันเลยเรื่องความทุกข์ จะทราบกันเพียงในธาตุในขันธเจ็บนั่นปวดี แต่ที่จะทราบกันในหัวใจที่กิเลสเสียดแทงอย่างแต่ก่อนไม่มีเลย ท่านทั้งหลายเป็นยังไง ธรรมพระพุทเจ้าถอดเสี้ยนถอดหนามจากหัวใจจนถึงความพ้นทุกข์ ยังไม่เห็นเป็นของสำคัญอยู่หรือ หรือสำคัญตั้งแต่ตื่นนอนแล้ววิ่งกันอยู่ กลับมาจนนอนไม่หลับ แล้วนอนใหม่ ดิ้นกันอยู่อย่างนี้นั่นหรือเป็นของดี

วันนี้พูดเพียงเท่านี้ละ ไม่พูดมากอะไรแหละ

จำให้ดีนะวันนี้เทศน์ มันจวนจะตายแล้วเร่งธรรมออก ถ้าใครมีนิสัยปัจจัยพอที่จะยึดอรรถยึดธรรมได้เป็นที่พึ่งของตนเองแล้วก็ให้รีบยึดเสียตั้งแต่บัดนี้ เวลาตายแล้วจึงนิมนต์มา กุสลา ธมฺมา อย่าทำอย่างนั้น ไม่เกิดประโยชน์อะไรเลย โดยที่เจ้าของมีชีวิตอยู่ไม่สนใจกับศีลกับธรรม กับพระเจ้าพระสงฆ์เลย ตายแล้วจึงนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา ไม่เกิดประโยชน์อะไรนะ พวกเข้ใจ นี่เรียกว่าซ้่าท้าย เอาละพอ ให้พร

อ่านธรรมะหลวงตาวันต่อวัน ได้ที่ www.luangta.com